

другата половина бѣше гола земя. Бѣхме само по ризи и бѣли гащи. Така се търкаляхме по дюшемето. На другия день вечерята пакъ ни откараха всички въ първата стая. Часа бѣше 10 вечерята и тъмно като рогъ, като прѣдъ вратата ни се изправиха 3—4 души и повикваха единъ по единъ другаритѣ ни, поименно. Слѣдъ излазянето на всѣкой едного, вратата биваше затварена, а слѣдъ това се чуваше само едно изкимицване подиръ думитѣ: „чабукъ, Мехмедъ-ага, кесекегъ келле си.“ Нощята прѣминаваше, а другаритѣ ни единъ по единъ все така бѣха искарвани безъ да знаятъ другитѣ какво става съ тѣхъ. До сутрината останахме само двама съ Христа. И насъ извѣде единъ заптия. Когато излѣзохме, съгледохме ония наши другари, викани единъ по единъ, наредени на двора и обградени съ башибозуци. Завѣдоха ни горѣ въ една стая на управлението, гдѣто ни прочетоха на турски езикъ една книга. Слѣдъ това ни попитаха: „можите ли да пишете?“ Казахме „не.“ »Тогава удайъ те си прѣста,» ни каза. Това ние направихме. Слѣдъ това и насъ отвѣдоха при ония другари. Склопиха ми ржката съ Драгановата въ едно беликче, като ми казаха: „сенъ биръ бинъ-баши саялърсѣнъ комиталаръ.“¹⁾ Часа бѣше 5 сутринята, като потеглихме така скупомъ за София. Страшни изтезания изъ пѣтя. Тържествено влѣзохме въ Араба-конакъ. Щомъ ни съгледаха ония тамъ приготвени да ни приематъ, когато ние бѣхме на една височинка, почнаха да стрѣлятъ, сѣщо загърмѣха и тия, които ни конвираха, като цѣпяха въздуха отъ провикване. Направихме една малка закуска на дукияна тамъ, до като се извърши приемането-прѣдаването, а слѣдъ това потеглихме конвирани отъ изпратенитѣ за тая цѣль заптии отъ София подъ командата на единъ юзбашия. Послѣдния бѣше смиренъ, нѣкакъ добродушенъ, изглеждаше да е интилигентенъ, каквито на рѣдко се случваха въ турскитѣ чиновници. Това

¹⁾ Ти си единъ голѣнецъ на комититѣ.